

MILAN VINCETIČ

Radoživost svetovnega rekorderja

Kot da ima ptičje kosti: poskočen, že na prvi pogled nabrit, a vselej na moč ustrezljiv. S steklenicami, ki jih je vedno odpiral pred gostom, je ponavadi požongliral. Še preden je potnik dobro zajel sapo, češ norcu bo zdaj zdaj padla iz rok, se je klovnovsko postavil predenj in odfrnil zamašek.

“Železniški ovinki so mačji kašelji proti onim v zraku,” je ponavljal, “železo se podrgne ob železo, meso ob meso, za kaj pa naj se primeš, ko te izstrelji z mostu?”

Nikoli se ni naveličal pripovedovati svoje zgodbe. Le kadar se ga je loteval spanec, je namignil potniku, naj si le zapomni plastificiran napis nad točilnim pultom – Café bar Weltmeister. Spodaj pa še v srebrni kurzivi International, kar je pomenilo, da se ne vozika po lokalnih progah, ampak da se je njegova okrepčevalnica, ki jo je zakupil takoj po neslavnem koncu športne kariere, že nagledala Lyona, Benetk, Firenz, Münchna in če se ji le ponudi priložnost, ne izpusti Budimpešte ali celo Kijeva. “To ni navaden bifejček na kolesih, postrežem tudi tople obroke, tri vrste viskija in konjaka – med njimi celo skenderbeg – ohlajene na idealno temperaturo,” se je bralo med vrsticami na jedilnem listu, “imam pa tudi divjačino, a ne tisto, ki konča pod kolesi lokomotive. Pa seveda kaviar, ki je na ukrajinskem podeželju skoraj zastonj.”

Na njegovi kovinski ploščici je pisalo Remigij Lahty, čeprav je bil za vse Remigij ali Remi Žemlja. Vzdevek se ga je prijel

pred leti, ko se je pred gosti trkal po prsih, češ da ga na vsaki postaji čaka pek s svežimi žemljami. Pravzaprav mu ga je nadel vzdrževalec Zorba, izrezan, a za glavo nižji Anthony Quinn, ki se je pred leti tako preobjedel njegovih hvaljenih žemljic, da ga je napelo kot kravo detelja, zato jih zdaj niti ne povoha.

“Pomislite,” je Remi zabaval goste, “najbolj sovražim mornarje. Nemogoči potniki so. Samo čakajo, da se vagonu dvigne kljun ali da krmo pahne v nek navidezen val. Eden, menda je bil celo mongolski ...”

“Ne nakladaj, Žemlja,” je nekdo ugovarjal.

“Točno, Mongolec je bil,” se ni vdal. “Tako majhen,” je pokazal z roko, “pa admiralske čine je imel, oči kot riž in sajaste kot noč. Pa brčice, kot bi jih narisal.”

Potniki so se spogledali.

“Mongolec je bil, dam roko v ogenj, admiral Batbayan,” je vztrajal in stikal po žepih za njegovo vizitko. “Do Benetk je šel. Pa ima morje pred nosom. Kaj je dva tisoč kilometrov proti štirinajst tisočim! Sprva mu nisem verjel, na vlaku se namreč znajdejo najrazličnejši tipi. Pa je pokazal izkaznico, v kateri je pisalo, da je kapitan ladje Suhkbatar, da že celo večnost plujejo po jezeru Huvsgul, ampak imajo težave, zato se gre pogajat na vsemorsko kapitanijo, da bi Mongolija postala druga Liberija, če že ne Panama.”

“Koliko pa ima ta tvoja Mongolija mornarjev?” se je hihitalo dekle, ki je že od daleč vonjalo po znoju in spalni vreči.

“Sedem,” je izstrelil Remigij, “od tega šest neplavalcev.”

“Osmi pa boš ti,” je siknil dekletov spremljevalec, ker je opazil poželjiv sijaj v njenih očeh.

Prikimavali so kot goske. “Da bo odslej Remigij Suhkbatar in ne Žemlja,” se je šepetalo med smehom, “saj celo rasa po mongolsko, stari sovjetski našitki pa bi čudovito pristajali na njegovo zmeraj urejeno uniformo.”

“Je imel ta tvoj admiral Batbayan povratno karto ali pa se bo odpravil proti Mongoliji kar z ladjo rent a ship?”

“Ko bo priplul v kitajski Tianjin, bosta tam že vsaj dva pomola mongolska,” je odrezal in si nazdravil z rumom.

Topotanje vlakovih koles, rahlo žvenketanje kozarcev in steklenic, vonj po sveži hrani iz kuhinje, pritajena glasba iz zvočnikov.

“Pa ni bil takrat slučajno pust, Žemlja?” se je posmehtil dolgolasec in rahlo vščipnil dekle v zadnjico, da ga je tlesknila po roki.

“Ko so tebe delali, je bila verjetno noč čarovnic,” je zbodla spremljevalca in se kljubovalno zastrmela v Remigija.

“Vso noč sva popivala,” se je razživel. “Kot zakleto ni bilo nikogar v bar, vožnja pa se je vlekla in vlekla. Pravzaprav sploh nisva nikogar potrebovala. ‘Nekega dne bi rad videl pravo morje,’ je ponavljal ta Džingiskan, ‘a nočem sovjetskega. Niti japonskega. Niti kitajskega, čeprav nam gredo najbolj na roko.’ Pa še fotografirala sva se. Polaroid, made in Singapore,” se je pobahal in vzel fotografijo, zataktno za gornji predal.

Staknili so glave: na levi svetlikajoča se Remigijeva betica, v desnem zgornjem kotu kot čebula velika Mongolčeva glava s pravilnim nosom in rahlo razprtimi ustnicami. Pa okajene oči in površno odpeta mornarska uniforma z admiralskimi našitki.

“To je fotomontaža, tako kot tvoj rekord,” je vzdrževalec Zorba, ki se je že naposlušal te zgodbe, pljunil na karbid. “Remigij ni slab fant, le domišljija ga daje,” je pogodrnjal in zvrnil dvojno vodko. Žemlja pa nič: potrkal je po točilnem pultu, si dal intonacijo in zapel z raskavim baritonom:

“Gospodarji svoje ladje smo,
mogočni Suhkbatar krmarimo
preko zrcalne gladine
nebesno modrih voda.”

Požel je buren aplavz, ki je zahteval ponovitev. Čez kako uro se je Café bar Weltmeister tresel od zvokov mongolske mornariške himne. Le zadirčni dolgolasec je streljal iskre iz oči in priganjal spremljevalko, da gresta v najbližji kupe. Remigij pa je natakal in natakal.

“In kaj imajo skupnega švicarska in mongolska mornarica ter moj bar?” je vprašal.

Spogledali so se.

“Logiko,” se je vzpel na prste.

“Zdaj je pa že preveč,” se je dvignil dolgolasec, a so ga drugi, ki jih je Remigijeva predstava očitno zabavala, kmalu utišali.

“Logiko, logiko,” je ponavljal, “morje namreč nima logike.”

Dolgolasec je vrgel steklenico.

“Tako je, mladi mož, svetu vlada nevednost,” je žarel. “Samo pomisli: na morju, ki je v bistvu sama voda, človek umre od žeje, na mongolskem Huvsgulu pa nikoli in tudi na moji barki ne,” je smeje poskakoval proti kuhinji, iz katere je ušel vonj po dimu, krožnike pa je pometlo na tla zaradi naglega zaviranja.

“Mongolec v lokomotivi,” je kriknil dolgolasec, ki ga je odneslo s stola.

“Ali v tvoji glavi,” se je namuznila spremljevalka in se ga jezljivo otresla.

Čez kako uro se je spremenila v sovico. Čeprav je bil visok barski stol dobro pritrjen, se je morala v ovinkih trdno prijeti.

“Tako je, gospodična, to je beseda. V našem baru smo sami šampioni,” je cvetel in pogledoval proti vratom, skozi katera bi se lahko vsak hip prikazal njen sitni spremljevalec.

“Ni vas vreden,” se ji je prilizoval mladeč z baretko. “Kam pa sploh potujeta?”

“Vse je v njegovi glavi,” si je povrtala s kazalcem po sencih, “kar obseden je s tem svojim zemljepisom ... Pravi, da bo pisal knjigo in presegel celo nekega Julesa Verna. Ph,” je prhnila skozi nosnice in pomežiknila Remigiju, “navaden študent je, pa misli, da je prijel boga za brado, vi pa ste svetovni rekorder, a tega ne obešate na veliki zvon ...”

Oči so ji zažarele.

“Tudi jaz bi vas povabil, gospodična, pa ...” mu je zmanjkalo besed.

“Najbrž kar na mongolsko morje,” je prasnila v smeh.

Zardel je. V družbi mladenk, celo takih, pri katerih je bilo več kot očitno, da si želijo njegovo družbo, je bil prikupno neroden.

“Pa če vas povabi tisti vaš zaročenec, bi šli?” je pokazal proti vratom.

Čez minuto ali dve se je ta res prikazal. Videti je bil kot povožen: v rokah je držal steklenico žganega, jezik se mu je vozal, najbrž je imel mehka kolena.

“Danja, nima smisla trmariti,” je momljal in si grizel ustnice, “priznam, nagle jeze sem, ampak dober ...”

“... da ti lahko vrabec je kruh z dlani,” je odrecitala.

Stresel je glavo: dolgih mastnih las, ki naj bi mu dajali modni videz vzhodnjakega guruja, ni in ni mogel ukrotiti.

“Ste se morda namestili v sosednjem kupeju, mladi gospod?” se je oglasil Remigij.

Mladenič je prikimal in dodal: “Prazen je, Danja. Spiva lahko podolgem in počez ...”

“Pa veste, zakaj je prazen?” se je Remigij približal njegovemu ušesu. “Ker ga bodo na naslednji postaji odklopili,” je glasno zlogoval zaradi prehrupnih zavor.

“Si slišal, dragec?” je našobila ustnice, kot bi mu pošiljala poljub, “v vagonu številka štiri me počakaj. Kar zaspančkaj, mucek moj,” ga je pogladila po laseh, da je kar zacvetel, “tvoja mačkica kmalu pride in ti naprede tisoč in tisoč radosti ...”

Cmoknila ga je na čelo in dodala, naj se kar podviza, da mu ne zmaknejo nahrbtnika, ona pa bo že prišla, kajti maestro Žemlja pozna to progo ter redne in izredne postanke.

Naslonila se je na točilni pult in si dala natočiti. Nenehno jo je žejalo, a bolj kot po alkoholu, po novi družbi. Bila je privlačna: ne prevelike, a dovolj čutne ustnice, žila, ki je utripala na vratu, ko je nagnila kozarec, kostanjeve oči, droben nos, temni lasje, povezani v konjski rep, in roke, ki so z vsakim gibom premaknile prsi.

“Gospod Remi,” je začebljala, “štorigo o mongolskem admiralu ste si pa posesali iz palca, kajne?”

“Nekaj imam za vas, Danja,” ji je pomežiknil in postavil pred njo temno steklenico z nečitljivo nalepko.

“Ne pišejo več v cirilici, a vem, kaj piše: Kumis,” je šel s kazalcem po spodnjem delu, “tudi Mongolci se globalizirajo. Vidite, kaj piše: Kumis – The Pink Yurta. Pijača iz kobiljega mleka, miss Danja ...”

“In to od rasne kobile,” se je zahihitala in si pred vsemi potehtala kar obilne prsi.

“Tudi če gre za ponaredek, bova poskusila,” je odvil zamašek, “moj admiral je prisegal nanj bolj kot na sto kobilčic ...”

V njej je vse plesalo: točilni pult, neznani obrazi, glasba, brbljavi Remi, ki je njeno ime izgovarjal, kot bi hodil po jajcih, steklenica močnega kumisa, ki ni in ni imela dna, čeprav na prvi pogled ni vsebovala več kot poldrug liter.

“Hihi, mein Weltmeister Remi,” se ni mogla brzdati, “najbrž bo mongolski tanker, poln kumisa, prej prispel v Benetke kot tvoj admiral Batbayan. Kako že gre njihova himna?”

Remi je zapel, ona pa ga je dohitevala in posebej ob končnih zlogih dvignila glavo ter oponašala operno divo. Pri tem je pozabila na kozarec; pravzaprav ga je na tla zbil nenaden sunek. Kljub meglici je zaslutila razsvetljen peron, zelena lučka je enakomerno krožila okoli nejasne uniformirane postave.

Ko se je vlak ponovno stresel – pripeli so namreč drugo lokomotivo ter odklopili del kompozicije – je na licu začutila njegove ustnice.

“Kaj, zaboga, se dogaja?” je zaklela in poškilila skozi rosno okno.

“Operacija Huvsgul, miss Danja,” je po vojaško udaril s petami in jo plosknil po zadnjici.

“Vseeno, ali šifra Huvsgul ali The Pink Yurta, mein Weltmeister,” je zavrtela z očmi in se mu obesila na komolec, da je lahko našla ležišče v njegovi tesni, neogrevani kajuti.

Glava se ji ni in ni hotela zbistriti; po žilah jo je mravljinčilo, motilo jo je topotanje koles, oči se niso mogle navaditi na mrak, veke so jo pekle, v trebuhu je brbotalo in v mehuru tiščalo.

“Dobro jutro, zaspanka,” se je nenadoma pojavil Remigij, “upam, da ste dobro spali. Počakajte, da odklopim, saj bi lahko drugače zmrznili.” Pred očmi ji je pobingljal z vtikačem in nadaljeval:

“Najboljše, kar si je lahko človek izmislil: električna blazina. Pomislite, celo gori smo jo imeli, pravzaprav je romala z ramen na ramena; na skakalniškem mostu je kar naprej pihalo, mišice pa se niso smele ohladiti. Zelo uporabna je, le na suhem mora biti ... Če bi vam slučajno ušlo,” se je zaskrbljeno popraskal, “bi ...”

“Mojbog, David,” je izustila in stegnila roke.

“Operacija Huvsgul,” je pripomnil in položil na omarico pladenj s turško kavo in rogljički.

Dvignil je zaveso in v prostor je vdrla tako močna svetloba, da je zamižala.

“Pomisli, Danja, kaj se mi je zgodilo. Neki potnik, ki je pri meni presedel najmanj tristo kilometrov, je začel tarnati, da ne more najti svojega kupeja. V katerem vagonu pa ste bili?” sem ga vprašal. ‘Ne spomnim se,’ je mencial, ‘vem le to, da sem skozi okno videl srednje dolg železen most, ko sem zaprl vrata kupeja ...’”

Kislo se je nasmehnila, si popravila lase in stegnila noge; v kolenih je rahlo počilo.

“Kakorkoli že,” ji je položil pladenj v naročje, “dobrodošla v moji The Pink Yurti. Poleg tega,” se je chaplinovsko priklonil, “vam želim prijetno potovanje v ...”

“Huvsgul,” je odgovorila namesto njega, čeprav ni vedela, ali to zemljepisno ime sploh obstaja.

Bil je mojster za kavo. Kuhal jo je v razgretem pesku. Dišala je po vzhodu, pa tudi kocke sladkorja so imele vtisnjene arabske pismenke.

“Ubil me bo, Remi,” je nagubala čelo, “prejkoslej me bo staknil, David bi me našel tudi sto metrov pod zemljo.”

“Lahko ga pokličeš čez kake tri, štiri ure; če ne bo zamude, bova imela najmanj poldrug dan postanka. Preklopili me bodo na drug vlak in če ti je kaj do njega,” ji je pomolil mobitel, “ga pokliči, reci mu tu sem, golobička tvoja, tu, povsem nedotaknjena, pesjan, ki me je opil s tisto mongolsko scalnico, si me ni upal niti pobožati ...”

“Ne nakladaj, Remi,” je siknila, “nisem še pri volji.”

Za hip je dvignila bluzo in si popravila košarico modrea.

“Včasih me joški ne ubogajo,” je dvignila pogled, “kar silijo iz teh prekletih košaric ... Poleg tega me presneto tišči ...”

Ne da bi se obrnila, ga je odpela in mu ga nagajivo vrgla v obraz.

“Vsaj prezračiti bi ga bilo treba, če že nimaš pralnega stroja ...”

“Imam pa prho,” je smeje odgrnil zaveso. “Moja The Pink Yurta se sicer ne more meriti s Hiltonom, pa vendar ...”

“Zamiži ali pa se obrni,” je ukazala in potegnila pullover čez glavo. Šele tedaj se je zavedela, da se pred spanjem ni slekla in jo je očitno spravil na pograd, ne da bi jo sezul.

Njegove oči pa so uhajale k njej: kakih petindvajset let ima, morda kako manj, jedra je, na prvi pogled malce koščene noge in za las prevelika zadnjica, nad levo dojko ima izrazito materino znamenje.

“Verjetno že celo večnosti nisi videl gole ženske, Remi,” je rekla in mu pobalinsko pokazala jezik. “Upam, da imaš kako čisto brisačo ...”

Ko je zagnila zaveso in odprla vodo, se je zdelo, kot da vlak drvi skozi ploho.

“Hej, Remi, se ne sliši lepo: Remi in Danja? Kot da sva iz telenovel. Pa še nekaj: David sovraži mobitele, le na nekakšno svojo intuicijo se zanaša, zato ga lahko kar odpiševa!”

Voda jo je prebudila in začela si je požvižgavati.

“Gospodarji svoje ladje smo ...” je mrmrala.

Nenadoma je narahlo potrkalo.

“Že grem, že grem,” je rekel, “saj ne boste pokrepali od žeje... Hej,” je narahlo odgrnil zaveso, “naj dam prezračiti tvoj modrc?”

“Kaj še čakaš,” se je obrnila in nastavila hrbet, da ji ga namili.

“Samo trenutek,” se ji je opravičil, “bar mi bodo razbili.”

“Bom pa sama,” se je užaljeno našobila in potresla z zadnjico, čez katero je vijugasto polzel milnat potoček.

V restavraciji na osrednjem mestnem trgu je bilo videti, kot da krožni promet zavija kar med mizami in tudi radijska džez glasba ni mogla ublažiti tega občutka.

“Remi, le s čim sem zaslužila, da si za moje obleke zapravlil vso plačo?” je obotavljivo rekla in dvignila pogled, “Saj sploh ne veš, kdo sem.”

“Vse stvari kar padejo z neba, Danja,” je skušal biti duhovit. “Ti, tvoj David in jaz. Konec koncev,” jo je prijel za roko, “tudi ti ničesar ne veš o meni. Morda sem prevarant, prekupčevalec, zvodnik, ki te bo prodal za nekaj dolarčkov v daljnem ...”

“Huvsgulu,” se je zasmejala in ga stisnila za palec.

“Saj ne moreš biti vedno v istih kavbojках in zlizanem puloverju. Ne pristaja ti, dela te preveč robinzonsko ...” jo je prijel za dlan.

“Res se ne morem na veke potepati kot ladijska podgana,” jo je prešinilo. “David pa je tudi verjetno že našel kako nepotešeno hipijko.”

“Spremeniti morava mojo jurto, Danja, ji dati več življenja,” je spremenil temo. “Temu zaboju morava vdahnuti dušo, pa bova čez kako leto na konju. Potem pa adijo Huvsgul, ki si ga je tisti presneti krivookec najbrž izmislil. Omislila si bova hiško in ...”

“Sanjač,” je pomislila, a ni hotela reči naglas. “Tudi v kuhinji bom dobra, Remi,” se je sklonila k njemu, ga rahlo ugriznila v ušesno mečico in se sprehodila z jezikom po njegovi bradi. Spogledljivo je predela noge, se naslonila na mizo in se zagledala vanj.

“Pa si res svetovni rekorder, Remi? Na fotografijah, s katerimi si polepil spalnico, če lahko tistemu prostoru tako rečem, te sploh nisem prepoznala. Še najbolj si podoben skakalcu, ki ima namesto številke veliki V6.”

Sklonil je glavo.

“Zmeraj sem bil predskakalec, Danja. Trener me ni nikoli uvrstil v reprezentanco, čeprav sem bil obetaven. Vedno znova me je odslovil, češ da sem premlad, da se ne znajdem, da me lahko kar odpihne ...”

“Odpihne?”

“Pa me je, Danja, še kako. Tista slika je iz Obersdorfa, davnega leta 1976 me je na neuradnem treningu odpihnilo kar 177.5 metra daleč, uradnega rekorderja, vzhodnega Nemca Weisspfloga, pa le 174 metrov. Množica pod mano, ki je sicer čakala na uradni trening, je norela, prihajali so mi čestitat, pa je žirija meni nič tebi nič samo zmanjšala nalet. Protestiral sem, pregledal televizijske posnetke, moj trener pa je le zamahnil z roko in trepljal svojega favorita. Pa sem mu rekel adijo in odložil smuči v drvarnico. Od takrat se jih nisem niti dotaknil ...” je z žalostjo v očeh zaključil pripoved.

“Nocoj boš ponovno rekorder,” ga je cmoknila na lice, z roko pa zatipala po njegovem stegnu.

“Do noči morava nazaj, Danja,” ji je vrnil poljub in pobral vrečke z zanjo kupljenimi stvarmi, ki jih je odložil šele na peronu.

“Tam je,” je pokazala v temo, “na osmem tiru naju pridno čaka.”

“Kako si ga pa spoznala? Na tem križišču je na stotine takih vagonov.”

“Po beli zastavi, ki še zmeraj visi z okna,” mu je zasukala glavo proti modrcu, ki ga je piš premikalke rahlo pozibaval.

Električna blazina bi že zdavnaj izpraznila akumulator, če ga delavci ne bi priključili na omrežje, pa tudi vodo so dolili, da sta se lahko temeljito oprhala. Privil se je k njej, jo pobožal po hrbtu in zadnjici, ona pa se je pretvarjala, kot da se mu želi izviti. “To je igra,” je vrelo v njem, “Danja je pripravljena, njene oči imajo moten sijaj, pa tudi roka postaja vse bolj drzna.”

Še mokro je odnesel na pograd in pokleknil k njej.

“Za vsak slučaj morava najprej odklopiti blazino,” je rekel.

“Hihi, sploh nisi podoben tistemu na sliki,” je pokazala povečano fotografijo, “gotovo gre za fotomontažo. Ali pa za meglo in zato niso upoštevali tvojega rekorda ...”

Stegnila se je in našobila ustnice.

“Ne moreva kar tako, Remi, nisva živali. Pa tudi one se pred paritvijo dobro ovohajo. Povej mi, si rekorder ali nisi?”

Naslonila se je na komolce in ga pobožala po glavi. Zazrl se je vanjo, oslinil kazalec in začel z njim potovati po njenem telesu. Sprva molče, kmalu pa se mu je razvezal jezik in njegov ton je spominjal na vzhičenost radijskega reporterja.

“Takole,” je spustil roko na njene prsi,“ predskakalec Remigij Lahty, po koncu športne kariere Remi Žemlja, pravkar vstopa na rampo številka dva ...”

“Tri,” ji je ušlo, ko je z dlanjo pokrtil dojk.

“Torej so zvišali nalet. Predskakalec Remigij Lahty se pripravlja,” je pomečkal bradavico, “vsak hip bo v smučini, je že, dragi poslušalci, smučina je utrjena in gladka ...”

S kazalcem je potoval čez trebuh, da jo je žgečkalo in hkrati vznemirjalo.

“Zdaj je predskakalec Remigij Lahty, v skakalnem svetu znan kot Remi Floh, torej Remi Bolha, že na odskočni deski, vsak hip se bo odrinil ...”

S prstom je zaplužil po njenem hribčku, da je globoko vzdihnila.

“Remi Floh je že v zraku,” je dvignil glas in se poigraval z dlačicami, “ima srečo, vzgonski veter ga dviga, še bolj in še bolj, zdaj pa ga že nese na doskočišče, še malo ...”

Niti zavedala se ni, da je razprla noge.

“Je že skoraj na tleh, a Remi Floh še vleče, vleče, vleče,” je ponavljal in vlekel s prstom po žlebičku, “še malo, noče in noče pristati, to je rekord, rekord, rekord ...”

Na koncu je že vpil, njej pa se je stemnilo pred očmi. Telo je sunkovito preklalo, teža, ki se je zvalila nanjo, jo je odnašala, da je lovila zrak in se mu zagrizla v kožo.

“To je bil pravi telemark, Danja,” jo je poljubil na lase in obrvi.

“Ne pa rekord,” se je posmehnila in skozi priprte veke ošinila fotografijo.

Legel je na hrbet in ji z dlanjo zakril oči.

“Ves čas sem imela občutek, da je skočil oni s stene,” je nadaljevala.

Sklonil se je in začel z jezikom potovati po njej.

“Zdaj bo rekord več kot padel,” ji je šepetal v uho, ki je komaj prenašalo skandiranje podivjane množice. Ta je zahtevala, da se Remi Floh kljub neugodnim razmeram znova povzpne na izstopno rampo in dokaže, da njegov rekord ni bil naključje.

Nato so rekordi padali kot domine. “Za Norvežana Olafa Ryea, ki leta 1808 s svojimi 9.5 metri ni preskočil niti malo bolj poskočnega zajca, nima smisla zgubljeni besede,” je momljal, motreč njeno iztegnjeno telo. S prstom je potegnil

čez privzdignjen hribček in pokimaval, nato pa položil glavo na njen trebuh: "To je pravo, to je že za kako podeželsko tekmo. Tvoja vzpetinica dovoljuje najmanj 19.5 metra, ki jih je leta 1868 dosegel Norvežan Sondre Norheim v telemarku. O današnjem telemarku se mu ni niti sanjajo," je sodel, ona pa je postajala vse bolj mehka in voljna.

Kar iz rokava je stresal dosežene razdalje pogumnih Skandinavcev. "Trenutno najbrž vadijo novo tehniko v nebesih. Tam imajo časa na pretek, kot midva," je šepetala in zamižala, ko je prst pripotoval med njena stegna. Uživala je v tej novi in nori igri. David jo je skušal razgreti z ezoteriko in nekakšnimi zaumskimi svetovi, ki se baje spojijo v glavi kot atomske orbite, Remi pa skače zdaj v tej zdaj v oni tehniki, včasih zakrili in ko doskoči, se upogne tudi hrbet skakalnice.

"Zdaj pa greva prvih sto metrov," je govoril, "prvih sto je najtežjih, moja draga, od tistega norveškega skoka je minilo natanko 127 let ... Avstrijec Sepp Bradl skoči leta 1935 v Planici kar 101 meter ..."

"Do kod je skočil, Remi Floh?"

"Do tu," je pritisnil kazalec na vrh njenega razcepa.

Nakremžila se je.

"Razdalja je najbrž piškava," je pomislil, a je s prstom vseeno vztrajal na tem mestu.

Nato je po vratih pobutalo. Hitro je vstal in odvihral za točilni pult.

"Kosilo sva pripravljala," se je nerodno izgovarjal, "gosposkična Danja je še malo nerodna, pa tudi na kulinariko dežel, skozi katere potujemo, se ne spozna ..."

"Ali pa sta morda risala žlebiček v žemljo, dragi Žemlja?" je godrnjal gost in pogledoval na uro.

"Ta tvoja Danja, ali kakor jo kličeš, ti je postavila svet na glavo," je dodal vzdrževalec Zorba, ki je moral kar sam seči po vodko, "utopil se boš v njeni žemlji ... Pritožujejo se, Žemlja. Kuhaš baje samo še za pse, pa tudi pijače nimaš vedno na voljo ... A misliš, da jim boš napolnil trebuhe s svojim mongolskim admiralom in rekordom?"

Vzdrževalec Zorba ni nikoli ovinkaril, zato je Remija zaskrbelo. Tudi sam je opazil, da posel več ne cveti, da mu steklenice, četudi jih samo dvakrat zavrti, pogosto padejo na tla, da tudi njeno kratko krilce ne privabi več kot ducat gostov, pa še ti kmalu odidejo in v kupejih žvečijo postane sendviče.

"Ta baba te bo uničila, izsesala in te na koncu pahnila pod kolesa. Že od daleč smrdi po tvojem posušenem semenu, dragi Žemlja," je razlagal vzdrževalec Zorba. "Pa po električni blazini se ne valjajta ... Vsaj odklopi jo. Zadnjič je prišlo do kratkega stika. Na trdo jo položi, naj miga z ritko ..."

Remi se je naslonil na točilni pult in se zagledal v prazno.

"Hej," ga je Danja pocukala za rokav, "pridi, smučina še ni dovolj utrjena ... Pa napiši jim, da je od danes na voljo ruski bife, če jim kaj ne ustreza ..."

Pa ga ni bilo, ruskega bifeja. Niti takrat niti čez dober teden, ko je vzdrževalec Zorba nabavil nekaj steklenih in plastičnih posod, v katerih se je le valjala konzervirana zelenjava.

“Najbolje bo, da nabaviva avtomat za pijačo in hitro hrano, Remi,” je momljala, sloneč na njegovih prsih, “drugače ne bova nikoli postavila pravega rekorda ...”

S prsti se je igrala z dlakami na njegovih prsih, z jezikom pa po obrazu. Vpikal je njen parfum, toploto ženskosti, ki mu je ostajala na prstih še dolgo potem, ko je ves namrščen stopil za točilni pult.

“Nenasitna je, Zorba, a se je ne morem rešiti,” je govoril bolj zase, “včasih imam občutek, da mi je bog poslal tako žensko, ker sem se zmeraj valjal s pravimi kurbami ...”

“Se spomniš tiste, ki bi te skoraj celega pogoltnila, če ti ne bi priskočil na pomoč?” se je pošalil Zorba. Poslušaj to: GLXi med dekleti, s prednjim in zadnjim pogonom, z vso dodatno opremo, dvoje dvojnih airbagov in ojačan zadnji odbijač, notranja in zunanja oprema v lateksu, ki trenutno prevladuje na tržišču; prepričaj se in pokliči na ...”

Remi ga je rahlo odrinil in mu s pogledom povedal, naj zapre oglasnik.

“Kaj pa misliš, da je tista tvoja pustolovka, a?” je Zorba vztrajal. “Zame ni niti trabant, kaj šele limuzina ...”

“Ne, Zorba, tiste na klic so le tehničarke,” je namrščil čelo, “tako kot večina predskakalcev ... Dopovedovali so nam, da moramo izbrusiti slog in občutek, jaz pa sem ves čas vedel, da je vse le stvar trenutka ...”

“Kot ta tvoja Danja,” je vzdrževalec prikimal in se poigraval s kozarčkom vodke.

“Ona je nekaj drugega, ...” se je zamišljeno zazrl v luči, ki so hitele mimo okna.

“Pa ja ne boš rekel, da je ona tvoj ...”

“Ja, moj rekord je ... mein weltrekord, ki sem ga preskočil ...”

“Ki ga je preskočila, Žemlja,” mu je položil roko na ramo in ga rahlo potresel.

Nekaj gostov je zdolgočaseno posedalo pri drugem oknu, počasi so srkali pivo in se pomenkovali bolj s pogledi kot z besedami. “Remi, zapiramo,” je ljubka glavica pokukala izza vrat The Pink Yurte, “zapiramo,” je ponovila in se naslonila na podboj, ne oziraje se na dojko, ki je izzivalno pogledala izza frotirke.

“Pa zapiramo, Zorba,” je Remi nekam naveličano ponovil in ji prikimal, Zorba pa se je za hip zazrl v razgaljeno koleno, s katerim je zaslanjala neubogljiva vrata.

Tem bolj sta rila po smučini, tem počasnejša je bila. Daljave so se krajšale, pa tudi slog se je slabšal, vzgonskega vetra je zmanjkovalo. Skakalni žargon, s katerim sta se podžigala, je bledel. Ona pa je kipela. Če je potrkala po steni, je moral izpustiti že nalito pijačo in se podvizati v jurto. “Če ne boš prišel ti,” je šepetala, “bom izbrala prvega, ki bo vstopil v bife. Potem,” je mrmrala med poljubljanjem, “boš končal pod kolesi. Nisem se odločila zate, da me boš prevažal kot cirkuško kokoš, ne, ta kokoška, ki jo lahko vzameš, kadarkoli želiš, zoblje le zlata zrnca.”

Cele dneve je poležavala, se pretegovala in prhala. “Vem, vem, mein weltrekorder,” mu je ponavljala, “blazino je treba odklopiti, preden ležem. Zorba ima prav: če se prekrizata le dve žički, sva pečena.”

Zorba je prvi opazil, da Remijeva forma naglo pada in da bo vsak čas bolel. Opazno je shujšal: oči so postale vrte, čelo voščeno, ker so mu upadla lica, je začel izstopati nos.

“Kakršen nos, takšen ponos,” se je Danja šalila na njegov račun, ko ga je nadomeščala v bifeju. “Moj Remi ne bo nikoli spustil rekorda iz rok, pravzaprav izpod ali izmed nog ...”

Cvetela je. Pridobila je nekaj kilogramov, kar jo je naredilo še bolj zapeljivo. Zdelo se je, da krilca segajo še višje, da zadnjica poplesuje še bolj mamljivo, pa tudi dovtipi, s katerimi je posnemala Remija, so jo delali še prikupnejšo. Tako je zlahka napolnila bife in ga osvojila. “To pa zato,” bi dejal Zorba, “ker nimaš več vonja po njegovem semenu in ga zaklepaš v jurto, da si opomore.” Ko so spraševali zanj, je zatrjevala, da ni bolan, ampak si le nabira moči.

“A tudi trenira?” jo je včasih podražil Zorba.

“Za nov rekord je potreben trud,” se je hihitala in porinila predenj steklenico vodke.

Mimo pa so bežale razdalje. In pokrajine, ki so sproti izginjale. Minila jo je volja do tega, da bi buljila skozi okno, in – kot nekoč – zvedavo sledila Davidovim vzklikom: “Zdaj si bova ogledala to in to katedralo; Zdaj se peljeva čez most, ki ga arhitekt ni nikoli videl; Tam v daljavi se pariyo konjske črede ...” V spominu so se ji prikazala mesta, ki so jih zabeležili možgani, mostovi, katerih ropot ji je še zmeraj odmeval v ušesih, in obrazi, ki jih ne bi več prepoznala.

Obrnjena je bila proti stenski omarici, jemala novo steklenico tekile in preverjala, ali ne gre za kak azijski ponaredek, ko je zabasiralo za njenim hrbtom:

“Je to nova moč ali zgolj pomoč?”

Ozrla se je in zagledala za kake pol glave nižjega moža z drobnimi mišjimi očmi in tankimi brčicami, ki je na točilni pult spoštljivo položil admiralsko kapo.

“Admiral Batbayan,” ji je ponudil roko.

Bila je drobna, a topla, stisk pa kar močan.

“Danja ...” je izdabila.

Osupnila je: je ta mornariški častnik privid? Se hoče kak potnik pošaliti na njen račun? Se morda začenjajo dogajati svetovi, o katerih je razpredal David? Je ta Mongolec njegovo maslo? Je morda plačani morilec?

“Kje je pa šef, gospodična Danja?” je dvignil obrvi.

“Poležava, gospod major ...”

“Admiral,” jo je popravil.

“Pa admiral,” je prostodušno ponovila. “Mrzlica ga daje, admiral, ne skrbite, vsake toliko časa pridem in ga pogrejem, pa tudi blazino ima ves čas priključeno ...”

“Moram povedati, da sem komaj izvedel, kdaj ga bodo pripeli na ekspres ... Telefonaril sem na železniško upravo, naj za božjo voljo povejo, kdaj bodo pripeli restavracijo Weltmeister. ‘Aha,’ so rekli, ‘srečo imate, jutri.’ In povem vam, gospodična Danja, da sem imel dvojno srečo, zato lahko nazdraviva ... Mongolija bo še v doglednem času imela morje in jaz bom poveljnik admiralitete ...”

Spustil se je s stola, tlesknil s petami in zapel z visokim glasom:

“Gospodarji svoje ladje smo ...”

“... jadramo, mogočni Suhkbatar krmarimo ...” se mu je pridružila Danja.

Bil je malce okajen. Najbrž ga je čakanje na postaji utrudilo, pa si je čas krajšal v postajni restavraciji.

“On me je naučil,” je pokazala proti vratom.

Mongolcu se je obraz razlezel v nasmeh. Topotal je z nogami, nekajkrat vrgel kapo v zrak in jo ujel na glavo. Tudi njej se je smejala, ko je opazovala poskočnega poševnookca.

“Temu morava nazdraviti, Danja,” je hlastno rekel in odprl svojo potovalno torbo.

Na točilni pult je postavil steklenico z novo nalepko: Kumis – The Pink Yurta.

“To je zdravilo,” se je pridušal in pristavil še eno steklenico. “In če zmanjka, imava še več.”

Drugi gostje so ju obstopili, ker pa sta se vse bolj zapletala v pogovor, so počasi začeli odhajati.

Njima pa je razbijalo v glavi. “Kumis je zahrbtnen,” si je ponavljala, “Remi me je osvojil prav s tem kobiljim mlekom, Mongolca pa bom opila jaz.” V tem času se je namreč navadila na alkohol, zato se je lahko merila z vsakim nedeljskim pivcem.

“Pa praviš, Danja, da sta tvojega Davida kar odklopila,” se je hahljal admiral.

Pokimala je in pritisnila kazalec na njegovo dlan.

“A veš, moj admiral, koliko rekordov sva podrla?” je dvignila glas. “Vsak dan najmanj pet, včasih tudi več ... Moj Remi ve, kako je treba po smučini,” si je oslinila kazalec in šla z njim med svoja hribčka, “ve, kako se je treba odriniti,” je spustila roko še nižje, “in leteti, leteti, leteti ...” je ponavljala, dokler ji ni zmanjkalo sape.

S široko odprtimi očmi je sledil njeni roki. Brez sramu je pristala pod krilom, nadaljevala po levem stegnu, nato pa kar po sredini.

“Zdaj pa je omagal in mu ni niti do zajčjih skokcev ...” je razočarano povescila oči in jima natočila pijačo.

Še bolj jo je podžigalo, ker se je zdelo, da admiral sočustvuje z njo. “Saj imava vendar zdravilo zanj,” je vzkliknil in pokazal steklenico. “To je mleko Džingiskanove kobile; če ga to ne vrže pokonci, ga noben zdravnik ne reši ...”

Ko sta se primajala do vrat, ki so se zaradi zaviranja kar sama odprla, je admiral zategnil mornarsko himno.

“Batbayan? Ti?” se je šibko oglasilo iz polteme.

“Sezone še ni konec, moj weltmeister,” je duhovičil admiral, “zberi se, najbrž se ne boš stegnil v tej svoji – kako si že rekla?”

“V vijolični jurti, moj admiral,” se je obrnila Danja in si nadela njegovo kapo.

“Tvoja Danja ti bo dala kobiljega čajčka, moj weltrekorder, samo zate sem ga hranil, in če popiješ samo pol žlice, boš lahko vzel nalet – kako si že rekel? – z najvišjih vratc ...”

Remi se je naslonil na komolec in si ju ogledal: bila sta razposajena, privoščil ji je, že dobra dva tedna ni od njega nobene koristi; pa tudi Mongolec je zadovoljen, gotovo je dobro opravil, v domovini ga bodo razglasili za heroja in ga povišali v dosmrtnega ministra za morski promet.

Danja je pokleknila k njemu in mu prislonila zvrhan kozarec k ustnicam. Kot spomin na stare čase si je položil prepoln kozarec na hrbtno stran razprte dlani; dokazati je hotel, da ni za odpad, da zmore, da ga telo še uboga. Pa ga ni ubogalo; roka se je kar povesila. Morda je bilo krivo zaviranje. Še preden se je zavedel, se je zaiskrilo in ga vrglo pokonci. Zasmrdelo je po zažganem. Široko je odprl usta, ki jih je ukrivilo in zalilo s slino. Zagrgral je in se skušal obrniti, da bi izpljunil, pa je ponovno zaprasketalo. In ga vrglo k steni. Admiral je skočil k postelji, ga obrnil na hrbet in tresel, celo z umetnim dihanjem je poskusil, čeprav je bilo več kot očitno, da so Remijeva pljuča ob drugem električnem sunku skrknila kot jajce na oko.

“Jebemti, zakaj nisi izklopila te preklete blazine, Danja?” jo je očitajoče pogledal.

“Operacija Huvsgul, dragi moj admiral,” je pripomnila in ga povlekla k točilnemu pultu, kjer sta gostom, ki jih je prebudil pok in vonj po zažganem, razdelila drugo steklenico kumisa, prazno pa je Danja kar zagnala skozi okno, čeprav jo je Zorba opozarjal na etiketo s prečrtano steklenico.

